„Alle holen en gangen worden bewaakt," merkte ik op.

„Zoo!" was het lakonieke antwoord.

Moulton zette zijn vingers aan zijn lippen en liet een schel gefluit hooren. Het struikgewas voor de grot beneden ons, bewoog en een half dozijn apen sprongen te voorschijn, voorafgegaan door een ouden aap, den vader der kolonie, en door de soldaten „Eliza" genoemd. Zij staken hun lange armen omhoog, in de hoop, als gewoonlijk, klontjes suiker of noten te krijgen: doch toen zij zagen dat hun pogingen vruchteloos waren, verwijderden zij zich.

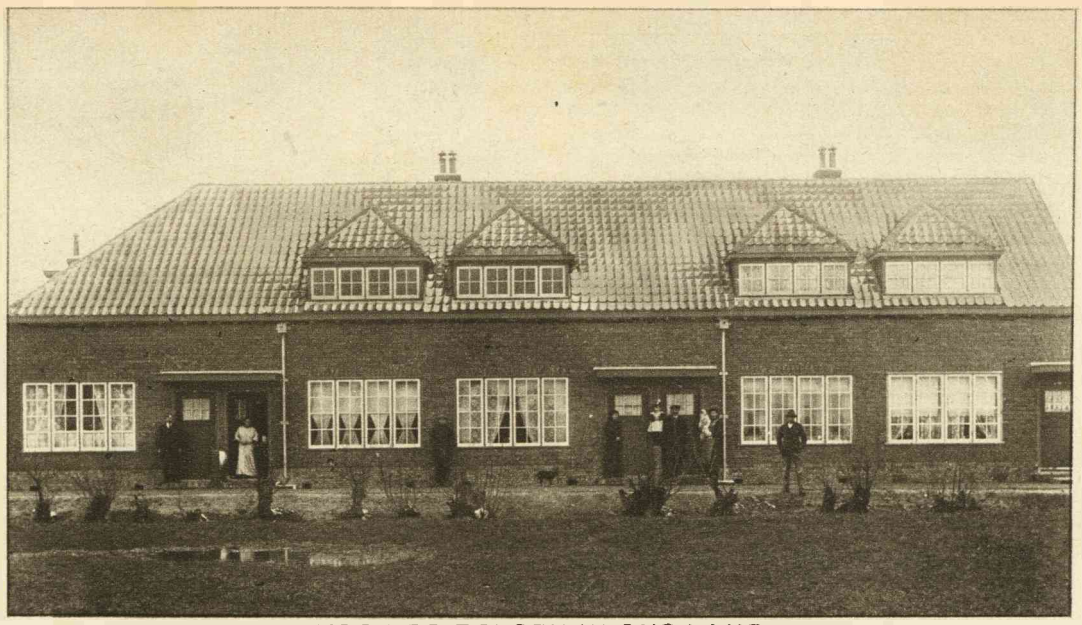
„Vandaag zijn zij hier," zei Moulton. „Heb je al eens opgemerkt hoe vaak ze hier niet zijn? Je kunt soms dagen, weken achtereen hier komen en fluiten, zonder dat zich één aap laat zien. *Waar zijn ze dan heengegaan*?"

Ik haalde de schouders op.

„Daar!" riep hij uit, terwijl hij over de zilveren watervlakte van de Straat wees naar de Almina-piek. „Daar gaan ze heen; daar komen ze vandaan en *zij* hebben dien schurk den weg gewezen!"

Ik keek mijn vriend aandachtig aan, om te zien of hij in ernst sprak. Toen schoot ik in een lach.

„Mijn hemel, jongenlief!" riep ik uit. „Kom jij nou nog met dat bakersprookje aan van den onderzeeschen doorgang naar Ceuta? Ik dacht ....."

VOOR DE BELGEN IN ONS LAND.

Door het Comité tot ondersteuning van Vluchtelingen te Leiderdorp, is een pas gereed gekomen blok woningen van de Bouwvereeniging aldaar gehuurd en gemeubeld beschikbaar gesteld voor Belgische gezinnen. Zeven zulke woningen zijn door het comité ingericht, waardoor elk gezin zijn eigen tehuis heeft en het gezinsleven voor deze menschen zich volkomen heeft hersteld.

Door 'n misverstand meende men, toen de terugreis aanvaard werd, dat ik reeds aan boord was, terwijl ik in een bazaar inkoopen deed. Ze bemerkten hun vergissing eerst twee uur later, doch onderwijl had ik een paard genomen om naar Tanger te rijden en vandaar de morgenboot te nemen. Bij Kaap Leona steeg ik af en stak een pijp op. Juist op dat oogenblik kwam een troep apen den hoek om, voorafgegaan door den ouden Eliza. Ik herkende hem direct. Zoodra zij mij zagen, keerden ze terug den weg dien zij afgekomen waren. Ik liep naar den rand van de rots en er overheen kijkende, zag ik den troep verdwijnen achter een rotsblok een heel eind beneden mij. Maar ik zag meer dan dat. Een Moor daalde de helling af in dezelfde richting die de apen genomen hadden. Ik zag duidelijk zijn gelaat. Ik liep hem achterna, doch aan het rotsblok gekomen zag ik niemand meer, geen mensch en geen apen. Geen geluid zelfs hoorde ik meer. Ze waren plotseling verdwenen."

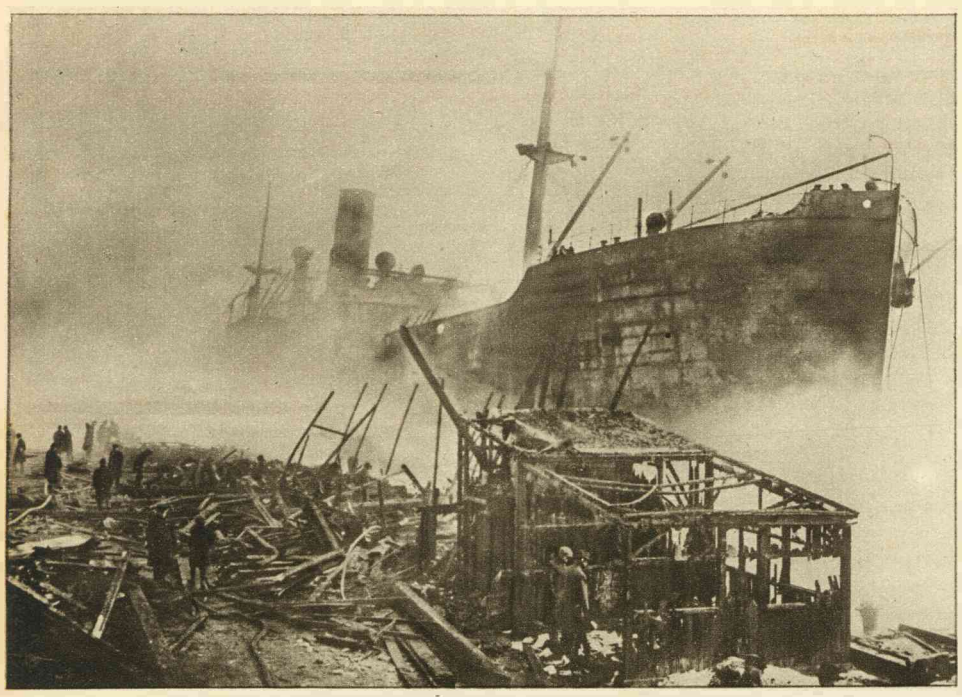
„Wel," zei ik onverstoorbaar. „Wat zou dat?"

„Wat dat zou?" riep hij uit. „De vlakte achter die rotsen is daar zoo glad als de palm van mijn hand. Er is geen spleet of hol te zien. Ik doorzocht den omtrek wel een honderd meter in het vierkant, doch tevergeefs. Er moest ergens een ingang wezen, doch ik kon dezen niet vinden. Hij moet echter gevonden worden," eindigde hij grimmig.

Ik keek hem nadenkend aan, terwijl ik met mijn vingers op de borstwering trommelde.

„Ik ga nu je woedenden aanval op den vermomden kerel begrijpen," zei ik. „Je dacht dat het de man was, dien je aan de overzijde van de Straat gezien hebt."

„Dacht!" herhaalde hij beleedigd. „Ik herkende hem van het oogenblik af, dat je zijn baard lostrok. De heele geheimzinnige geschiedenis werd mij toen duidelijk. Ik had bij de ontvangst van de brieven geen minuut aan dien vent gedacht.

DOOR EEN ONTPLOFFING VERNIELD.

Een ammunitieschip in de haven van Brooklyn (Amerika) dat door een ontploffing vernield is. Hoe geweldig de uitwerking was, kan men begrijpen, als men weet, dat 900 voet van den steiger werd verwoest en drie schepen beschadigd werden. Het afgebeelde schip, de „Bolton Castle", had voor 500.000 Pond waarde aan boord.

HOE GRAMMOPHOONPLATEN VERVAARDIGD WORDEN.

De Italiaansche zanger en zangeres Lucien Moratore en Lina Cavalieri, die met volledige orkestbegeleiding hun stemmen voor een Amerikaansche firma laten opnemen.

Moulton viel mij in de rede.

„Je zag zooeven Eliza, nietwaar? Is 't mogelijk dat ik me in hem kan vergissen? Zou er in heel Afrika een aap zijn zoo vervloekt leelijk als hij?"

„Niet heel waarschijnlijk!" merkte ik lachende op. „Eliza is werkelijk de leelijkste aap, dien ik ooit gezien heb en gemakkelijk te herkennen!"

Moulton sloeg met de vlakke hand met kracht op de borstwering.

„Ik zag hem aan den overkant der Straat," vervolgde hij. „Ik zag hem zoo duidelijk als ik jou thans zie!"

„Dan kan hij beter zwemmen dan ik dacht," merkte ik koeltjes op.

„Zwemmen!" herhaalde Moulton. „Ik zeg je, hij wandelde daar. Hij en zijn geheele bende. Dat doen ze voortdurend. 't Is gewoon een wonder dat het niet vroeger is opgemerkt. Wil je eens luisteren, dan zal ik je vertellen wat ik gezien heb?"

„Brand maar los, maar denk er om, dat ik niet alles voetstoots aanneem."

„Ongeveer een week geleden ben ik à la suite van den commandant in het jacht van Lord Briton naar Ceuta gevaren.

Nu *wist* ik dat hij de schurk was. Ik herkende hem aan het litteeken aan zijn kin. En ik had hem te pakken," kreunde hij, „toen die vervloekte steen mij van mijn zinnen beroofde."

„Dus jouw overtuiging is dat die kerel een dozijn mijlen beneden de zee rondzwerft, om dynamiet of wat is het, in het hartje van de rotsen hier op te stapelen. Dat geloof je in vollen ernst?"

„Ik *weet* het," antwoordde hij moedeloos. „Er is geen andere oplossing mogelijk. Hij heeft deze plaats in de holte van zijn hand. Wij moeten den ingang aan Kaap Leona vinden of Gibraltar is ten doode gedoemd, verdelgd, weggevaagd als Pompeji."

Ik wist niet wat ik antwoorden zou, doch plotseling kreeg ik een lumineus idee.

„Zie eens," zei ik, „als er op Ceuta een opening van een geheime gang is, waardoor het Eliza mogelijk was onder de Zeestraat door naar de vesting te komen, dan moet er hier eveneens een opening zijn! We behoeven dus niet op Ceuta te gaan zoeken."

„Maar hoe wil je die opening vinden?" riep Moulton uit. „Dat kan dagen, weken duren en elke *minuut* neemt het gevaar toe."

„Wees nu kalm!" ver-

„JOSEPH IN DOTHAN".

Tooneel uit het tweede bedrijf van Vondel's treurspel „Joseph in Dothan", opgevoerd op Woensdag 15 Maart in het „Paleis voor Volksvlijt" te Amsterdam door de letterkundige Gymnasiasten-Vereeniging „Disciplina Vitae Scipio", onder regie van A. van der Horst.